

**การพัฒนาครูในการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
เรียนร่วมเด็กปกติ โรงเรียนวัดอุทัยธาราม กรุงเทพมหานคร**
**The Teacher Development of Teaching and Learning Management
for Students with Special Needs in Mainstreaming Classes of
Watuthaitharam School Bangkok**

พิมพ์พรรณ เทพสุเมธานนท์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการพัฒนาครูในการจัดการเรียนการสอนเด็กพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติ โรงเรียนวัดอุทัยธาราม กรุงเทพมหานคร 2) เปรียบเทียบการพัฒนาครูในการจัดการเรียนการสอนเด็กพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติ โรงเรียนวัดอุทัยธาราม กรุงเทพมหานคร จำแนกตามประเภทการศึกษาของครูผู้สอนระหว่างครูที่สำเร็จการศึกษาพิเศษหรือได้รับการอบรมทางด้านการศึกษาพิเศษกับครูที่สำเร็จการศึกษาปกติ 3) เปรียบเทียบความรู้ก่อนและหลังการพัฒนาครูในการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติ โรงเรียนวัดอุทัยธาราม กรุงเทพมหานคร 4) ศึกษาความคงทนของการพัฒนาครูในการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติ โรงเรียนวัดอุทัยธาราม กรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูปฏิบัติการสอนในชั้นเรียนร่วมที่มีเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม กับเด็กปกติในชั้นประถมศึกษา ภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 และจบการศึกษาเพื่อสอนเด็กปกติ หรือจบการศึกษาพิเศษหรือได้ผ่านการอบรมทางด้านการศึกษาพิเศษมาแล้วโรงเรียนวัดอุทัยธาราม กรุงเทพมหานคร โดยกำหนดขนาดตัวอย่างจากตารางของเครซี และมอร์แกน จำนวน 19 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบสัมภาษณ์ เพื่อนำมาสร้างหลักสูตรการอบรมครูให้ตรงกับความต้องการและสภาพปัญหา 2) แบบสังเกตครูมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check-list) ชนิด 2 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ 3) แบบทดสอบ เรื่องการพัฒนาครูในการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติ แบ่งเป็น 4 หัวข้อ ได้แก่ การวินิจฉัยคัดแยกเด็กที่มีความต้องการพิเศษ กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ การเขียนแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) และการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนร่วม การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ คำนวณหาค่าสถิติ คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) สถิตินอนพารามตริก (nonparametric statistics) The Sign Test กรณีกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มที่สัมพันธ์กัน และ The Mann-Whitney U Test กรณีกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มเป็นอิสระจากกัน ผลการวิจัยพบว่า 1. ความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติของครูโรงเรียนวัดอุทัยธาราม หลังได้รับการพัฒนาโดยการจัดการอบรมมีค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบสูงกว่าก่อนการอบรม 2. ครูปฏิบัติการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติ โรงเรียนวัดอุทัยธารามที่สำเร็จการศึกษาต่างสาขาอื่น มีความสามารถในการพัฒนาความรู้ความสามารถไม่แตกต่างกัน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3. คะแนนทดสอบหลังการฝึกอบรมเรื่อง การพัฒนา

¹ รองศาสตราจารย์ ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ครูในการจัดการเรียน การสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 4. คะแนนทดสอบหลังการฝึกอบรมเรื่อง การพัฒนาครูในการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 (ความคงทน) ไม่แตกต่างกัน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีความคงทนอยู่ในระดับดีมาก

คำสำคัญ : เด็กที่มีความต้องการพิเศษ การพัฒนาครู

ABSTRACT

In this study, the researcher aimed (1) to study the teacher development of instruction for special needs students at Watuthaitharam School, Bangkok. (2) to compare the teachers who had a degree or training in Special Education with these who graduated with a degree in Education (3) to study the impact of knowledge in instruction for special needs students (4) to examine the degree of retention evinced by these teachers with respect to the capability of instruction for special needs students after having been developed. The sample consisted of teachers teaching in primary mainstreaming classes with special needs students during the second semester in academic year 2012 and having graduated with a degree in Education or Special Education or already trained in Special Education. The sample size was determined by using the Krejcie and Morgan table which provided a sample of 19 people. Three instruments of research were (1) the interview form for collecting the data to design the training program (2) the observation form for specified status and participation having ten check-lists with two options (3) the Development of Instruction for Special Needs Students test, of which the contents of were divided into 4 subjects of special needs students: diagnosis, teaching plan, Individualization Education Plan (IEP) and Individual Implementation Plan (IIP), and evaluation. The statistical method and procedures for analyzing data were mean, and nonparametric statistics including the Sign test and the Mann-Whitney U test. The results of this research were as follows: 1. The researcher found that these teachers evinced better knowledge of instruction for special needs students at Watuthaitharam School after having been trained. 2. The comparison of average scores for the teachers who had different field of study in education with respect to the ability to develop knowledge showed no statistically significant difference. 3. The post training average scores were higher than those prior to training ones. 4. The test scores after two trainings were not statistically different which the retention of the development.

Keywords: children with special needs, teacher development,

บทนำ

ปัจจุบันประเทศไทยมีการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปกติ และการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทต่าง ๆ ต่อมาเพื่อการประหยัดงบประมาณของรัฐและเพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษสามารถอยู่ร่วมกับเด็กปกติได้อย่างมีความเข้าใจกัน จึงมีแนวคิดการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมขึ้นมา ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาให้กับเด็กทุกคน ในระบบการศึกษาเดียวกัน โดยไม่แบ่งแยกเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้ไปเรียนในโรงเรียนเฉพาะทาง และพร้อมกันนั้นเด็กยังได้รับการสนับสนุนด้านสื่อการสอน สิ่งอำนวยความสะดวก ตามสภาพความจำเป็นพิเศษ และความช่วยเหลือต่าง ๆ ทางการศึกษา โรงเรียนต้องปรับเปลี่ยนหลักสูตรและเทคนิคการเรียนการสอน สถานที่ เพื่อความเหมาะสม ตามประเภทความต้องการพิเศษของผู้เรียน รวมทั้งให้มีครูที่จบการศึกษาพิเศษมาจัดการเรียนการสอนเพื่อให้มีความเข้าใจและรู้จักวิธีการสอนให้เหมาะสมกับสภาพความต้องการพิเศษของเด็กแต่ละประเภท เพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้รับประโยชน์สูงสุด

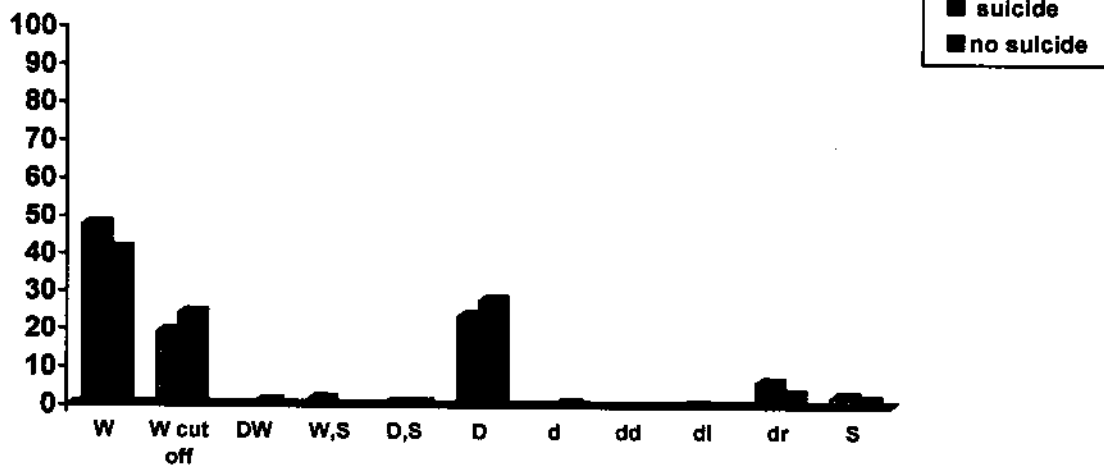
กระทรวงศึกษาธิการเป็นหน่วยงานหลักของประเทศไทยในการวางนโยบายการจัดการศึกษาของชาติ และนำนโยบาย กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาไปสู่การปฏิบัติ และได้กำหนด ให้ปี พ.ศ. 2542 เป็นปีการศึกษาเพื่อคนพิการ โดยกำหนดให้คนพิการทุกคนที่ต้องการเรียนต้องได้เรียน และให้โรงเรียนต่าง ๆ รับเด็กพิการทุกประเภทเข้าเรียน ต่อมาได้กำหนดพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พุทธศักราช 2542 มาตรา 12 ระบุว่าให้กระทรวงศึกษาธิการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา สังคม อารมณ์ การสื่อสาร หรือร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ หรือเด็กซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาส หรือเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ให้ได้รับการศึกษาภาคบังคับด้วยรูปแบบและวิธีการที่เหมาะสม รวมทั้งได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดตามความจำเป็น เพื่อประกันโอกาสและความเสมอภาคในการได้รับการศึกษาภาคบังคับ และมาตรา 15 ระบุว่า ผู้ใดปราศจากเหตุอันสมควรกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นเหตุให้เด็กมิได้

เรียนในสถานศึกษาตามพระราชบัญญัตินี้ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท โรงเรียนทั่วไปจึงต้องจัดการศึกษาให้กับเด็กทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน รวมทั้งเด็กพิการหรือเด็กที่มีความบกพร่องประเภทต่าง ๆ ซึ่งเด็กกลุ่มนี้ เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษาต้องจัดการศึกษาพิเศษโดยมุ่งเน้นให้จัดการศึกษาแบบเรียนร่วม แต่ผู้บริหารโรงเรียนและครูบางส่วนปฏิเสธการรับเด็กพิการ หรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เข้าเรียนด้วยเหตุผลคือบุคลากรทางการศึกษา (ผู้บริหารและครูผู้สอน) เหล่านั้นขาดความรู้ความเข้าใจในลักษณะและความต้องการพิเศษของเด็กแต่ละประเภท และที่สำคัญไม่รู้ว่าจะจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติได้อย่างไร (จารณี, 2538)

โรงเรียนวัดอุทัยธาราม เป็นโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร เปิดสอนชั้นเด็กเล็ก ชั้นอนุบาล 1-2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ตั้งอยู่เลขที่ 1 ถนนกำแพงเพชร แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนวัดอุทัยธารามก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2475 และเริ่มจัดโครงการเรียนร่วมเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2530 ปัจจุบันมีการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทออทิสติก ร่างกาย และสติปัญญาร่วมกับเด็กปกติในระดับชั้นเด็กเล็ก อนุบาล และประถมศึกษาปีที่ 1-5 โรงเรียนวัดอุทัยธารามมีทั้งบุคลากรครูที่จบการศึกษาเพื่อสอนเด็กปกติ และบุคลากรครูที่จบทางการศึกษาพิเศษหรือบุคลากรครูที่ได้รับการอบรมทางด้านการศึกษาพิเศษ ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนนักศึกษาทางการศึกษาพิเศษเพื่อไปสอนเด็กนักเรียนเรียนร่วมได้รับทราบปัญหาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วมจากการสอนนักศึกษาปริญญาโทและการสัมภาษณ์ครูในโรงเรียนเรียนร่วม พบว่า ปัญหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับความไม่เชี่ยวชาญเกี่ยวกับงานการศึกษาพิเศษในโรงเรียน โดยเฉพาะความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการคัดแยกเด็กที่มีความต้องการพิเศษ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับศักยภาพเด็ก การเขียนแผนการศึกษา

(Popular response) โดยเฉลี่ยเท่ากับ 2.6 คำตอบ ส่วนในผู้ป่วยกลุ่มที่มีภาวะซึมเศร้า และไม่มีประวัติฆ่าตัวตาย ให้จำนวนคำตอบทั้งหมดที่ผู้รับการทดสอบตอบทั้งหมด (Total response) โดยเฉลี่ยเท่ากับ 10.10 คำตอบ และให้คำตอบที่คนส่วนใหญ่ใช้ในการตอบของรูปต่างๆ (Popular response) โดยเฉลี่ยเท่ากับ 3.1 คำตอบ การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของเวลาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบ (Total time), การใช้ระยะเวลาที่ผู้รับการทดสอบให้คำตอบโดยเฉลี่ยในแต่ละคำตอบ (Average Time per Response) และ Reaction time พบว่าในกลุ่มผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าและมีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย ใช้ระยะเวลาที่ผู้รับการทดสอบให้คำตอบโดยเฉลี่ยในแต่ละคำตอบ (Average Time per Response) อยู่ที่ 3.6 วินาที และช่วงเวลาครั้งแรกที่ผู้ถูกทดสอบใช้ในการให้คำตอบแรกในแต่ละภาพ (Reaction time) ที่ 13 วินาที ใช้เวลาเฉลี่ยในการตอบคำถาม

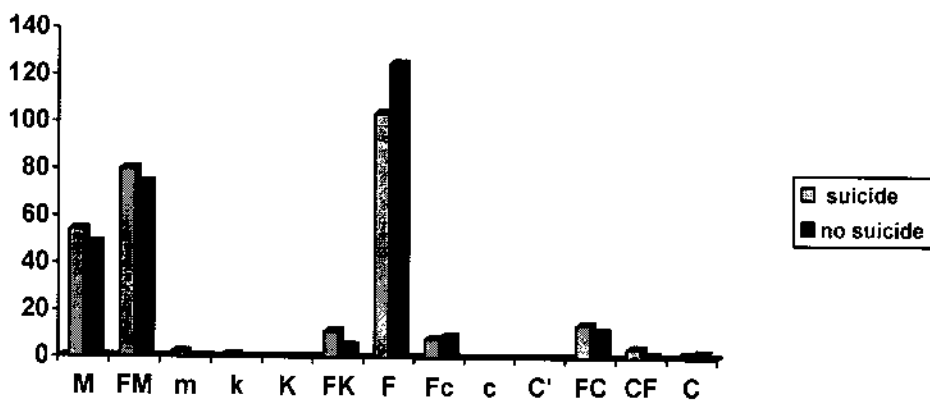
(average time per response) อยู่ที่ 3.43 วินาที และใช้เวลาในการเริ่มให้คำตอบแรก (reaction time) ที่ 11 วินาที จากการวิเคราะห์ช่วงเวลาครั้งแรกที่ผู้ถูกทดสอบใช้ในการให้คำตอบแรกในแต่ละภาพ (Reaction time) ของแต่ละ Card พบว่า ผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าและมีประวัติพยายามฆ่าตัวตายใช้ ช่วงเวลาครั้งแรกที่ผู้ถูกทดสอบใช้ในการให้คำตอบแรกในแต่ละภาพ (Reaction time) ในการตอบ card VI นานที่สุด ใช้เวลาเฉลี่ย 17.97 วินาที และ Card I ใช้เวลาเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 5.83 วินาที และเมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างลักษณะคำตอบรorschachของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าและมีประวัติพยายามฆ่าตัวตายกับไม่มีประวัติฆ่าตัวตาย พบว่า ในส่วนคำตอบ Location พบว่าคำตอบ Location ระหว่างผู้ป่วยที่ประวัติพยายามฆ่าตัวตายกับไม่มีประวัติฆ่าตัวตาย พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P>0.05$)

ภาพที่ 1 แสดงลักษณะการใช้พื้นที่ในการให้คำตอบ (Location) เปรียบเทียบระหว่างผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่ม แกน X คือ แสดงรูปแบบของการให้เหตุผลในการตอบ (Determinant) ที่ผู้ป่วยให้ แกน Y คือ แสดงจำนวนคำตอบของการให้เหตุผลในการตอบ (Determinant) ที่ผู้ป่วยให้ $p < 0.05$ *หมายเหตุ suicide = ผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าและมีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย, no suicide = ผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า และไม่มีประวัติฆ่าตัวตาย

ในส่วนคำตอบ Determinant พบว่าคำตอบ Determinant ระหว่างผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าและมีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย ให้คำตอบ FK สูงกว่าผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า และไม่มีประวัติฆ่าตัวตายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) แต่เมื่อเปรียบเทียบลักษณะ Psychogram พบว่าผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่มมี

ลักษณะกราฟเอนมาทางซ้ายโดย ผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าและมีประวัติพยายามฆ่าตัวตายมีลักษณะ Psychogram เอียงมาทางซ้ายมากกว่าผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า และไม่มีประวัติฆ่าตัวตายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$)

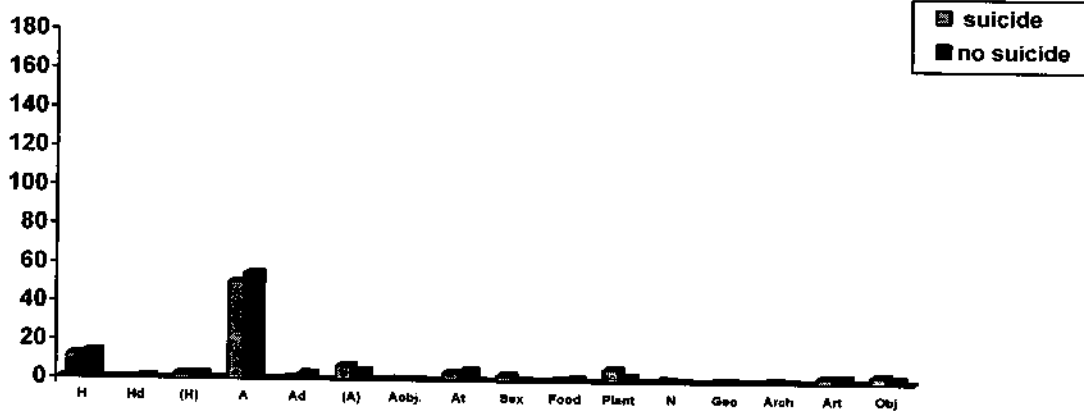

ภาพที่ 2 แสดงลักษณะ Psychogram ของรูปแบบการให้เหตุผลในการตอบ (Determinant) เปรียบเทียบระหว่างผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่ม

แกน X คือ แสดงรูปแบบของการให้เหตุผลในการตอบ (Determinant) ที่ผู้ป่วยให้
 แกน Y คือ แสดงจำนวนคำตอบของการให้เหตุผลในการตอบ (Determinant) ที่ผู้ป่วยให้
 $*p < 0.05$ *หมายเหตุ suicide = ผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าและมีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย,
 no suicide = ผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า และไม่มีประวัติฆ่าตัวตาย

ในส่วนคำตอบ Content พบว่า เมื่อเปรียบเทียบคำตอบ Content ผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า และมีประวัติพยายามฆ่าตัวตายให้คำตอบที่มีเนื้อหา Sex, Plant

และ Blood มากกว่าผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า และไม่มีประวัติฆ่าตัวตายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

ภาพที่ 3 แสดงลักษณะเนื้อหาของคำตอบ (Content) เปรียบเทียบระหว่างผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่ม
 แกน X แสดงลักษณะเนื้อหาของคำตอบ (Content) ที่ผู้ป่วยให้
 แกน Y แสดงจำนวนคำตอบของลักษณะเนื้อหาของคำตอบ (Content) ที่ผู้ป่วยให้
 $p < 0.05$ *หมายเหตุ suicide = ผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าและมีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย,
 no suicide = ผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า และไม่มีประวัติฆ่าตัวตาย

เมื่อเปรียบเทียบการให้คำตอบที่คนส่วนใหญ่ใช้ในการตอบของรูปต่างๆ (Popular response) กับจำนวนคำตอบทั้งหมดที่ผู้รับการทดสอบตอบทั้งหมด (Total response) ระหว่างผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า และมีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย กับ ผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า และไม่มีประวัติฆ่าตัวตาย พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบ เวลาทั้งหมดที่ใช้ในการทำแบบทดสอบ (Total time) ช่วงเวลาครั้งแรกที่ผู้ถูกทดสอบใช้ในการให้คำตอบแรกในแต่ละภาพ (Reaction time) และการใช้ระยะเวลาที่ผู้รับการทดสอบให้คำตอบโดยเฉลี่ยในแต่ละคำตอบ (Average Time per Response) ระหว่างผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า และมีประวัติพยายามฆ่าตัวตายกับผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า และไม่มีประวัติฆ่าตัวตาย พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

สรุปและวิจารณ์ผล

จากข้อมูลประวัติทั่วไปของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า และมีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วินิทรา (2550) ที่ศึกษาผู้ป่วยที่มีปัญหาพยายามฆ่าตัวตาย หรือทำร้ายตนเอง พบว่าผู้ป่วยเป็นเพศหญิงใน

อัตราส่วนที่สูงกว่าเพศชาย และผู้ป่วยส่วนใหญ่อยู่ช่วงอายุ 20-30 ปี ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจ ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2554) ที่พบว่าช่วงอายุที่มีการฆ่าตัวตายสูงที่สุดคือ 20-29 ปี เปรียบเทียบการให้ลักษณะคำตอบ Location พบว่าผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่มให้คำตอบที่ ไม่แตกต่างกัน คือให้คำตอบ W เป็นส่วนใหญ่ เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์การให้คำตอบ W ของคนปกติ (20-30%) ซึ่งอ้างอิงจาก Bruno et al. (1954) ถือว่า ผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่มให้คำตอบสูงกว่าเกณฑ์ปกติ เปรียบเทียบการให้ลักษณะคำตอบ Determinant ผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยการประเมิน psychogram เปรียบเทียบกลุ่มผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า และมีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย กับไม่มีประวัติฆ่าตัวตายพบว่า กราฟของผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่มมีลักษณะเอนมาทางซ้ายซึ่งบ่งชี้ถึงลักษณะของการเข้าใจโลกภายนอกผ่านความนึกคิดภายในและประสบการณ์ส่วนตัวของตนเอง ซึ่งแปลว่าผู้ป่วยจะสร้างโครงสร้างของสิ่งที่ตนรับรู้ผ่านความเข้าใจของตนเองหรือปรับเปลี่ยนความเป็นจริงภายนอกที่เขารับรู้ก่อนจะตอบสนองออกไป ซึ่งสิ่งที่โดนปรับเปลี่ยนนั้นอาจทำให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้นหรืออาจทำให้ความเป็นจริงถูกบิดเบือนไปอย่างสุดขีดในทางใดทางหนึ่ง และพบว่าผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า

ข้อเสนอแนะในงานวิจัยครั้งต่อไป

1. วิทยาการและองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับงานการศึกษาพิเศษพัฒนาอยู่ตลอดเวลาทำให้เกิดข้อค้นพบใหม่ ๆ โรงเรียนจึงควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาบุคลากร ในโรงเรียนให้มีความรู้ความสามารถเท่าทันกับสภาพการณ์ใหม่ตลอดเวลา เช่น ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การนำนวัตกรรมเทคโนโลยีมาใช้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

2. คุรุปฏิบัติกรเรียนการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนร่วมเด็กปกติโดยส่วนใหญ่จะนำหลักสูตรแกนกลางมาปรับใช้โดยการลดทอนเนื้อหาและความยากของหลักสูตรลง แล้วนำมาใช้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งในบางครั้งเนื้อหาการเรียนดังกล่าวไม่ตรงกับพัฒนาศักยภาพของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เช่น ทำการวิจัยเรื่อง การปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของเด็กพิเศษแต่ละประเภท

3. ในการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรของโรงเรียน อาจจะเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองของเด็กได้มีส่วนร่วมในการฝึกอบรม เนื่องจากผู้ปกครองจะได้เข้าใจแนวทางการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน ได้ซักถามเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนา บุคลากรจากวิทยากรผู้มีความเชี่ยวชาญ รวมถึงครู ผู้ปกครอง และบุคลากรที่เกี่ยวข้องจะได้มีโอกาสพบปะพูดคุยถึงปัญหาในการพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษในขณะที่อยู่บ้านร่วมกัน จึงควรศึกษาเรื่อง การฝึกอบรมผู้ปกครองของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในด้านการอบรมเลี้ยงดูเด็กพิเศษประเภทต่าง ๆ

เอกสารอ้างอิง

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2528. จิตวิทยาการศึกษา.

กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จำเนียร ชวงโชติ. 2529. จิตวิทยาการรับรู้และเรียนรู้.

พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ดารณี อุทัยรัตนกิจ. 2538. การศึกษาสำหรับคนพิการ

ในยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนา

คุณภาพวิชาการ.

ทรงศักดิ์ ดิจริงตระกูล. 2546. ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนสาขาธุรกิจในเขตห้วยขวาง สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภมร พราหมณ์แก้ว. 2536. รูปแบบการจัดดำเนินการฝึกอบรมบุคลากรเพื่อการพัฒนาจริยธรรม นักศึกษาวิทยาลัยครูสาขาวิชาการศึกษาศึกษา. ปริญญาโท กศ.ม. สาขาการอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สรเพ็ชญ์ อินทะพันธุ์. 2546. ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรอบรมบุคลากรโรงเรียนประถมศึกษาเพื่อการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในจังหวัดพิษณุโลก. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุพรรณิ เสนภักดี. 2553. การใช้วิธีการสอนแบบโครงการเพื่อสร้างความคงทน ในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดตะกล้า กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Schmitt, N. 2000. Vocabulary in Language Teaching. New York: Cambridge University Press